

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1446/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužitelja Nikice Dikulića iz Petrinje, Vladimira Strahuljaka 22, OIB: 54184472833, zastupanog po punomoćniku Ivanu Adžiću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 8. rujna 2026. godine, u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja Ivana Adžića, odvjetnika iz Zagreba i zamjenice punomoćnika tuženika Ivane Malnar, vježbenice kod Ive Šućura, odvjetnika iz Zagreba, dana 29. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu br. 311549 od 14. rujna 2006. između prednika tuženika Volksbank d.d. kao Kreditora i tužitelja Nikice Dikulića kao Korisnika kredita, kojima je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu za odobrenje kredita, dakle točka 5.1. Ugovora kojom je određeno: „Naknada za odobrenje kredita: 0,75% jednokratno na iznos odobrenog kredita“.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Nikici Dikuliću iz Petrinje, Vladimira Strahuljaka 22, OIB: 54184472833, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.288,09 eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 29. rujna 2026. godine do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj u tužbi od 4. ožujka 2026. navodi da je u svojstvu Korisnika kredita sa prednikom tuženika kao Kreditorom dana 14. rujna 2006. sklopio Ugovor o kreditu broj: 311549, kojim mu je prednik tuženika odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 82.800,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize prednika tuženika važećem na dan korištenja kredita. Ugovorena namjena kredita je bila kupnja kuće za osobne potrebe tužitelja. Točkom 5.1. Ugovora, određeno je: „Naknada za odobrenje kredita: 0,75% jednokratno na iznos odobrenog kredita.“ Tuženik je tužitelju prilikom isplate kredita naplatio predmetnu naknadu. Navedeni ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadama za obradu i osiguranje kredita, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Navodi da je tuženik na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP/03) i to člancima 81., 82. i 87. ZZP/03 te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i dr., dalje u tekstu: ZOO/05). Odredbom članka 81. st. 1. ZZP/03 propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. istog članka ZZP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi točke 6.1. i 6.2. Ugovora, već je isti bio stavljen u poziciju „uzmi ili ostavi“. Također, tuženik tužitelju nije prezentirao koje to točno tuženik ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto iznos tih naknada izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknada za obradu i osiguranje kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i potpuno neopravdana obveza, nameće se zaključak kako takve ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Tužitelj ukazuje da ima pravni interes da sud utvrdi ništetnost ugovornih odredaba predmetnog kredita koji se odnose na obvezu plaćanja naknada za obradu i osiguranje kredita te su ispunjeni uvjeti iz čl. 187. ZPP-a za tužbu za utvrđenje, posebno imajući u vidu da je pravo tužitelja da ističe ništetnost neograničeno (čl. 328. ZOO/05). Nadalje, navodi da su te ugovorne odredbe nepoštene, jer su protivne prisilnim propisima, konkretno relevantnim odredbama ZZP/03 i ZOO/05.

Time su ispunjeni uvjeti ništetnosti tih odredbi ugovora propisani čl. 87. ZZP/07 te čl. 322. ZOO/05. Posljedica tako utvrđene ništetnosti bit će obveza tuženika da vrati tužitelju sve što je primio temeljem ništetnih odredbi ugovora (čl. 323. ZOO/05) sa zateznim kamatama od dana stjecanja (čl. 1115. ZOO/05) jer je tuženik nepoštetni stjecatelj. Radi svega navedenog, tužitelj predlaže sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu br. 311549 od 14. rujna 2006. između prednika tuženika Volksbank d.d. kao Kreditora i tužitelja Nikice Dikulića kao Korisnika kredita, kojima je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu za odobrenje kredita, dakle točka 5.1. Ugovora kojom je određeno: „Naknada za odobrenje kredita: 0,75% jednokratno na iznos odobrenog kredita“, te naložiti tuženiku da isplati tužitelju trošak parničnog postupka zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan, te prije svega ističe prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu članka 187. Zakona o parničnom postupku. Naime, tuženik ističe da tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti pojedine ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu, temeljem koje je navodno naplaćena administrativna naknada. Međutim, kako navodi tuženik, tužitelj u konkretnom slučaju nema pravni interes za podizanje isključivo deklaratorne tužbe, jer bi mu u slučaju osnovanosti zahtjeva bilo znatno jednostavnije i učinkovitije ostvariti pravnu zaštitu kondemnatornom tužbom, kojom bi mogao neposredno tražiti povrat navedenog iznosa za koji tvrdi da je neosnovano naplaćen. Sukladno načelu ekonomičnosti postupka iz članka 10. ZPP-a, sud je dužan spriječiti vođenje nepotrebnih i neučinkovitih postupaka, osobito kada je očito da bi se eventualna pravna korist tužitelja mogla ostvariti izravnim zahtjevom na činidbu, a ne zasebnim utvrđenjem koje ne proizvodi neposredne pravne učinke. Tuženik smatra da tužba tužitelja ne ispunjava pretpostavke za vođenje parnice za utvrđenje, budući da je u konkretnom slučaju mogućnost ostvarivanja prava kondemnatornom tužbom očita, a podizanje ove tužbe predstavlja nepotrebno opterećenje suda i suprotno je svrsi i duhu procesne ekonomije, stoga tuženik predlaže odbaciti zahtjev. Ističe prigovor zastare. Naime, prema citiranom mišljenju, ako presuda u predmetu Hann - Invest i dr. ima učinak prema svim nacionalnim sudovima (erga omnes) i ako djeluje retroaktivno (ex tunc) na pravna shvaćanja koja su donesena primjenom unutarnjeg mehanizma koju je Sud EU ocijenio protivnima s čl. 19. st. 1. podst. 2. UEU-a, onda je i rezultat toga unutarnjeg mehanizma, odnosno pravno shvaćanje protivno pravu EU. Međutim, promjena sudske prakse ne može se temeljiti na (obvezatnim) pravnim shvaćanjima koja bi bila protivna već postojećoj zakonskoj odredbi i koja bi to pitanje uređivala na posve nov način, dakle suprotno zakonu. U svakom slučaju, da prvostupanjski sud iz nekog razloga i ne prihvati tijekom zastarnih rokova na koje je upućivao tuženik tijekom provedenog postupka, te zastarni rok u ovoj žalbi, isti bi u tom slučaju, sukladno stajalištu iznesenom u presudi Vrhovnog suda RH Rev 2245/17 od 20. 3. 2018. trebao primijeniti zastarni rok koji počinje teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ- 7129 od 13. 6. 2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope), odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. 6. 2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu).

Nadalje, tuženik ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 0,75% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku,
- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja).

Nadalje, tuženik navodi da je člankom 5. Ugovora jasno propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 5.1.) pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 0,75% od iznosa kredita. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju. Dakle, kako navodi tuženik, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi da je tužitelj samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza. Nadalje, kako navodi tuženik, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. Slijedom navedenog,

tuženik predlaže sudu da odbaci tužbeni zahtjev, a podredno da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u predmetni Ugovor o kreditu (list 5-13 spisa), aneks ugovoru o kreditu (list 14-18 spisa), izvod iz otvorenih stavaka, otplatnu tablicu (list 21-29 spisa), te je saslušan tužitelj kao stranka (list 243-244 spisa).

4. Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP). Naime, stranke su na zadnjem ročištu izjavile da nemaju nikakvih dokaznih prijedloga, te su predložile zaključenje glavne rasprave.

5. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama nije sporno da je tužitelj u svojstvu Korisnika kredita sa prednikom tuženika kao Kreditorom dana 14. rujna 2006. sklopio Ugovor o kreditu broj: 311549, kojim mu je prednik tuženika odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 82.800,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize prednika tuženika važećem na dan korištenja kredita, da je Ugovorena namjena kredita bila kupnja kuće za osobne potrebe tužitelja, da je točkom 5.1. Ugovora određeno: „Naknada za odobrenje kredita: 0,75% jednokratno na iznos odobrenog kredita“, da je tuženik tužitelju prilikom isplate kredita naplatio predmetnu naknadu.

7. Sporno je li odredba točke 5.1. predmetnog Ugovora o kreditu između tužitelja i prednika tuženika VOLKSBANK d.d. Zagreb, u dijelu u kojem je tužitelj u obvezi platiti naknadu za odobrenje kredita u visini 0,75% od iznosa kredita ništetna ili nije.

8. U svom iskazu tužitelj navodi da je 2006. godine odlučio kupiti kuću u Petrinji, koja je koštala 50.000,00 eura. Bio je tada komitent Zagrebačke banke, ali u toj banci nije mogao dobiti kredit, jer je kuća procijenjena na manji iznos, pa se raspitao i otišao u Volksbank u Dugom Selu, gdje su mu odobrili kredit od 82.800,00 CHF, na razdoblje od 30 godina. Šefica poslovnice s kojom je dogovarao kredit mu je predložila kredit u CHF jer da je to sigurna valuta, nije mu ništa govorila o tzv. ulaznoj naknadi, već mu je rekla da mora platiti taj trošak kredita, za koji se više ne može sjetiti koliko je iznosio. Nije ju ništa pitao o toj ulaznoj naknadi niti mu je ona što o toj naknadi govorila, niti mu je govorila za što je ta ulazna naknada, odnosno kako je ona rekla trošak kredita. Stoga je podigao malo veći iznos da može platiti iz kredita i tu ulaznu naknadu. Kredit još otplaćuje nekih još 10-tak godina. Navodi da je pročitao ugovor o kreditu, međutim tada nije ni znao da postoji tzv. nekakva ulazna naknada. Bilo mu je bitno dobiti kredit i kupiti tu kuću. Nije mogao utjecati na sadržaj ugovora, jer mu je djelatnica banke dala taj ugovor da ode kod javnog bilježnika, što je učinio i vratio im ugovor. Navodi da u

u kući od kada ju je kupio 2006. godine živi sa suprugom i sinom te kuću nije nikada iznajmljivao i slično, niti koristio za neke poslovne aktivnosti. Zaposlen je u Heinken d.d. Hrvatska, a supruga u Hrvatskoj pošti, te oboje rade za mjesečnu plaću.

9. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. Sud je prihvatio iskaz tužitelja, jer je njegov iskaz ocijenjen kao logičan i uvjerljiv i u skladu s ostalim izvedenim dokazima. Na temelju iskaza tužitelja proizlazi da se o ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, a sud je zaključio da tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), već i po tome nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. ulazne naknade) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

11. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, pa da zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

12. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 nije dokazao.

13. Uostalom, valja ukazati da tužitelju nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena tužitelju prije isplate kredita. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužitelj, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istoj s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno sporni dio odredbe točke 5.1. Ugovora o kreditu čini nejasnom, nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužitelja kao korisnika kredita u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi.

14. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u visini od 0,75% od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

15. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi točke 5. 1. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP-a.

16. Pritom ovaj sud tek ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i na odluku istog suda posl. br. GŽ-2558/2022-2 od 6. rujna 2022. u istovrsnoj pravnoj stvari, prema kojoj: „...Suprotno žalbenim navodima tuženika prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su odredbe sadržane u članku 5. stavku 2 ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita. Naime, radi se o tipskoj ugovornoj odredbi koja je nepoštena u smislu odredbe članka 81. stavka 1. ZZP-a. Ovo iz razloga jer je ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, zbog čega je tužitelj kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku, a odredbama članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu nije precizno označeno na što se iste naknade odnose, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedenih naknada, kao niti na što se iste naknade točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZOO-a. Stoga ih je pravilno sud prvog stupnja utvrdio ništetnim.“

17. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

18. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita. Posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

19. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz točke 5.1. predmetnog Ugovora o kreditu, u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev.

20. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a da je tužitelju prilikom isplate kredita ustegnuta navedena ulazna naknada u određenom postotku, odnosno očigledno u apsolutnom iznosu, na temelju takve ništetne ugovorne odredbe, to bi tužitelj imao pravo na isplatu upravo navedenog iznosa, zajedno sa zateznim kamatama koje, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a teku od prvog slijedećeg dana od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. S tim u vezi valja reći da je neosnovan prigovor tuženika da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, odnosno da je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti, pa u vezi s nedostatkom pravnog interesa tužitelja, tuženik predlaže sudu odbaciti tužbu budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Naime, odredbom čl. 327. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" br. 35/05 i 41/08 – dalje ZOO), propisano je da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i da se na nju može pozivati svaka zainteresirana osoba, dok je čl. 328. ZOO-a određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Dakle, sam zakon daje aktivnu procesnu legitimaciju na tužbu na utvrđenje svakoj zainteresiranoj osobi bez potrebe dokazivanja pravnog interesa (tako i Vts, PŽ-7895/03 od 13.12.2006.). Slijedom navedenog, ako se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, potpuno je neosnovan i prigovor zastare istaknut od strane tuženika na ovaj deklaratorni tužbeni zahtjev, dok bi se u odnosu na isplatu (koja ovom tužbom nije zatražena) glede zastare primjenjivalo pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. po kojem zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa kako prvostupanjska odluka u pravilu nije postala pravomoćna, to nije niti počeo teći zastarni rok.

21. Nadalje, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je kredit namijenjen za kupnju kuće u Sisku, koju je tužitelj koristio, kako navodi u iskazu koji sud prihvaća, za osobne potrebe. Stoga je prigovor tuženika da tužitelj nije potrošač u cijelosti neosnovan.

22. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnom odredbu točke 5.1. Ugovora o kreditu između tužitelja i tuženika koja glasi: „Naknada za odobrenje kredita: 0,75% jednokratno na iznos odobrenog kredita“, te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

23. Odluka o parničnom trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a i sukladno vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad

odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju zastupanom po punomoćniku odvjetniku priznato je za sastav tužbe od 4.03.2026. godine 100 bodova (Tbr. 7. toč. 1. OT), za sastav podneska 16.04.2026. godine 100 bodova (Tbr.8. toč. 1. OT) za zastupanje na ročištu dana 26.05.2026. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 5. OT), za zastupanje na ročištu dana 8.09.2026. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), te zastupanje na ročištu za objavu presude dana 29.9.2026. godine 50 bodova (Tbr. 9. toč. 5. OT), što ukupno čini 450 bodova, a uz vrijednost boda od 2,00 EUR i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 1.125,00 EUR. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 53,09 eur i trošak sudske pristojbe na presudu od 110,00 eur, dobije se iznos od 1.288,09 eur, a koliko mu je i dosuđeno pod točkom II. izreke presude.

24. Tužitelju je temeljem čl. 153. st. 1. ZPP-a na dosuđeni iznos parničnog troška dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kako je i tražio.

25. Obzirom da je tuženik izgubio spor u smislu čl. 154. st. 1. ZPP-a, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troška postupka.

U Zagrebu, 29. rujna 2026. godine

Sudac
Goran Goluža

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u roku od petnaest dana od dana dostave presude, a o njoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja uz rješenje o pristojbi na tužbu od 53,09 eur i pristojbe na presudu od 110,00 eur,
pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-df868**

Kontrolni broj: **00080-c723b-19b5c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.